

2013.
máj.

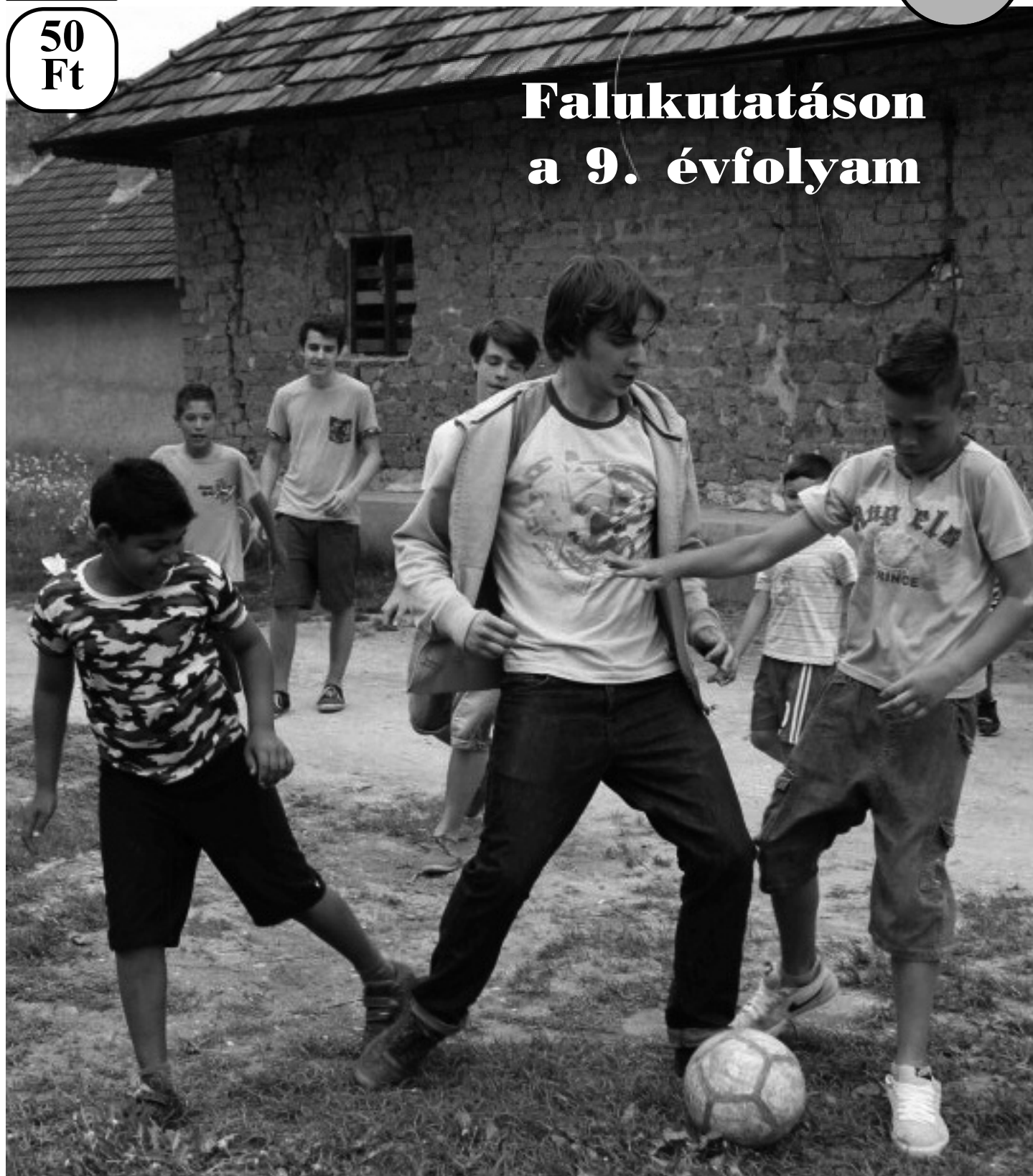
AKG-s magazin

Szubjektív

75

50
Ft

Falukutatáson
a 9. évfolyam

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bődey Júlia (8)

Gálosi Dóra (9)

Gálosi Tamás (8)

Gulyás Ábel (9)

Halpern Bence (12)

Nánai-Szűcs Dóra (8)

Sengel Tamás (9)

Szabó Borbála (9)

Tóth Artúr (8)

Tóth Joli (8)

Vida Benedek (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: szsubjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szsub

Like: [fb.com/szsubjektiv](https://www.facebook.com/szsubjektiv)

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Chrenkó Tímea

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Összefoglaló az idei Tavaszi Fesztiválról

Az AKG-s hagyományokhoz híven idén is a 9. évfolyamok, tehát az Össze-Vissza és a 9PK10G osztályok tanulói szervezték a Tavaszi Fesztivált. Ez a cikk arról szól, hogy mi is várt rátok a nevezetes 2 nap alatt.

Idén hagyományt törtünk. Míg eredetileg a Tavaszi Fesztivál egyik fő funkciója az volt, hogy az iskolai alkotókörök bemutatkozhassanak, idén kicsit a külső világ felé is nyitottunk. Magyarán: sok volt a külsős program. Persze nem szorultak háttérbe az alkotókörök, egyszerűen csak arról van szó, hogy akiket már annyira nem érdekelt például a Sz subjektív alkotókör bemutatkozása, azoknak sem kellett unatkozniuk, hiszen számtalan remek program várta őket is.

A színházteremben a fesztivál egész ideje alatt megállás nélkül előadásokat nézhetett a kedves nagyrémű. Volt Diák- és hagyományos Trupp színház, angol- és francia színház, projektbemutató, koncert, táncház és még egy csomó más móka. Annyi jelentkező volt programok tartására, hogy szinte már be se fértek a rendelkezésre álló időbe, volt olyan, akit át kellett helyezni egy másik te-

Nagytrupp

rembe.

Akik esetleg egy kis beszélgetésre vágytak, azoknak is volt miből válogatniuk. Eljött Erdős Virág író-költő, vendégünk volt az UCCU alapítvány (a foglalkozás keretein belül roma fiatalokkal lehet beszélgetni), Szegő Andor, katasztrófaturista, aki a világ majdnem minden országában járt már és még sokan mások. Hogyha a sportnapon még nem lett elegendő a mozgásból, akkor várt téged a keresztes kosár, a jóga- és a

táncbemutató is.

Sok furcsaság is volt a programban, mint például a pénteken megrendezésre kerülő kutya show, vagy a diafilmvetítéssel egybekötött pihenő-szoba.

Reméljük, hogy élveztetek a mi rendhagyó Tavaszi Fesztiválunkat!

Gálosi Dóra (9. évf.)

AKG Tavaszi Fesztivál
2013. május 2-3.

www.akg.hu/tavaszipesztival

Kistrupp

A Sz subjektív Az év diáklapja harmadik és Az év online diákmédiума harmadik helyezéseket nyerte el a DUE 2013-as diákmédia pályázatán.

Ne felejtse el!

[fb.com/Szsubjektiv](https://www.facebook.com/Szsubjektiv)

Túlélőtábor Nagyvisnyón

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de szerintem a nyolcadik évfolyam osztozik a véleményemen, hogy termtudot tanulni nem egyszerű dolog. De ha nem egy nagyvárosban, nem egy iskolai épület tantermében, hanem mondjuk a Bükkben, a semmi közepén folyik az oktatás – a patakából halászva a benne élő lényeket –, szerintem sokkal könnyebb és izgalmasabb ez a tárgy!

Természetesen nekem nagyon tetszett az idei termtud tábor is, hiszen kikököntetett a hétköznapokból, de talán az első jobb volt. Sajnos sok program szinte teljesen megegyezett a tavalyival, a szállás is rosszabb volt. Hatból két zuhany működött, azok is csak felváltva; a WC fülkéket nem lehetett bezárni; a szobákban az uralkodó faj a kasszaspók volt, és még az eső is esett. Sőt, hogy a kép teljes legyen, az egyik nap az is kiderült, hogy a csapvíz sem teljes mértékben iható – bár ezt nem írták ki, és nem mondták el nekünk, csak véletlenül, a tábor-

ban található vizek kémiai vizsgálata közben derült erre fény. Ezekhez társult még, hogy sokan holdkóros ábrázattal mászkáltak a táborban, a hétvége hiánya miatt.

Persze a témahéten a termtudon volt a hangsúly. Tanultunk a Bükk élővilágáról, geológiájáról, arról, hogy hogyan kell használni a GPS-t, és hogy mi mit jelent a turistatérképeken, mikroszkópon vizsgáltuk a táborhoz közeli patak és a tó parányi lakóit. Részesei lehetünk egy egész napos túrának, amire nem vihetünk akármennyi utatralót és vizet, mert indulás

előtt a tanárok átnézték a táskáinkat, és ami élelmiszert benne találtak, azt elkobozták. Természetesen azért kaptunk megfelelő mennyiségű ételt, de a vízről nem lehetett már ugyanezt elmondani, és ez nagy hiányt jelentett a felettébb izzasztó terepen. Azért szerencsére a túra egy szakaszán folydogált mellettünk egy kristálytiszta vizű patak, és innen meg tudtuk tölteni a kiürült palackokat. Ez volt az eddigi legfárasztóbb túránk, de nem csak ezért volt különleges, hanem azért is, mert kivételesen egy csoport

sem tévedt el. Utolsó nap, még a hazaindulás előtt csoportonként a termtud tanárok színe elé járultunk, akik meglehetősen furcsa kérdéseket tettek fel nekünk, mint például, hogy mi volt a vacsora első nap, vagy hogy mi a mikrobusz rendszáma. Ezek a kérdések az évfolyamot felkészületlenül érték, de remélhetőleg a pontokat is ilyen komolyan fogják venni a tanárok!

Bódey Julcsi (8. évf.)

Kutyashow az AKG-ban

Délután öt óra, az iskola kihalt, de néhányan mégis az aulában ülve várják, hogy kezdődjön a show.

Volt itt mindenféle kutya, a border collie-től kezdve a bulldog keveréken keresztül egészen a westiig. A kis bemutató után a kutyákkal ügyességi feladatokat oldhattak meg az önkéntes jelentkezők. A kiskutyák aranyosak voltak és ügyesek, de annyira azért nem, hogy megérje bent maradni ilyen sokáig, és azt sem érttem, hogy mi köze van a sok ugrabugráló négy lábúnak AKG-hoz.

Bár a kutyashow nem egy eldugott teremben volt, ahol senkinek sem tűnik fel, mégsem volt tömve az aula, hisz ilyen későn szinte már csak azok maradtak itt, akik a záró koncertre vártak. Ha mondjuk délelőttre rakták volna a szervezők, biztos

sokkal többen lettek volna itt például azok közül, akik nem programokon voltak, csak a folyosókon, kisiskolákban ücsörögtek, és nem csináltak semmit – hisz a kutyák alából vonzzák az emberek többségét. Ez egy tipikus olyan program volt, ami nem igényel sok energiát, csak ülni kell és bámulni a kutyákat, és mondani, hogy: „Jaj, de cukik!”

Bódey Julcsi (8. évf.)

Carnegie Hall az AKG-ban

Szenhelyi Miklós hegedűművész fellépése

Csodálatos dolognak lehetünk részesei 2013. május 3-án, pénteken a Tavaszi Fesztivál keretein belül megszervezett koncerten. Számunkra, kik nem műveljük ezt a műfajt – csak hallgatóként csodálhatjuk –, mérhetetlen élményt nyújtott a művész.

A mester olyan remekléssel ajándékozott meg minket, melyre hatalmas koncerttermek kiváltságos hallgatói juthatnak csak be. Igazi varázslatot mutatott be azzal a könnyedséggel, amivel csak az igazán nagy művészek képesek a hangszerük és a zene iránti szeretetüket kifejezni. Betöltötte a teret és a szívünket a zene. Mindent megtett, hogy új ra-

jongókat vonzzon magához, csodálói lehessünk virtuóz tudásának, és közelebb hozza a könnyűzenei slágereken felnövő fiatalságot a komolyzenéhez. Köszönjük, amit kaptunk, visszük magunkkal ezt a hatalmas élményt, nagyszerű ajándékot!

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)

Roma vagy cigány?

Ez volt talán a legtöbbször elhangzó kérdés az Össze-Vissza évfolyam márciusi témahetén.

Az eredetileg „felkészülés a falukutatásra” címen meghirdetett 5 nappól végül roma témahét kerekedett. Ezt én személy szerint annyira nem is bántam. Mivel a májusi falukutatásra Szalonnára utazunk, senkinek sem ártott, hogy megismertük azt a kultúrát, ahova csöpögni fogunk. Ez persze csak az én véleményem, sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy kicsit sok volt már a témából. A magyarázat a megosztottságra az, hogy a programokat magunk választhattuk, és sajnos senki nem láthatta előre, hogy egy-egy előadás, beszélgetés mennyire fog jól sikerülni. Az én lelkesedésem a témahét iránt annak köszönhető, hogy valahogy mindig abba a csoportba keveredtem, amelyik jobban járt.

Nagyon sok oldalt venne igénybe, ha most felsorolnám a témahét egész programját. Ezért kiválasztottam pár, számomra emlékezetes eseményt, és most erről fogok mesélni.

Nekem nagyon pozitív élményem volt az UCCU alapítvány által tartott foglalkozás. Eredetileg nem is erre a programra akartam menni, de valahogy mégis ide keveredtem. Azt kell, hogy mondjam, nem bántam meg. A két roma fiatal által tartott beszélgetés a témahét talán legjobb másfél órája volt. Az első fél órában még mindenki megszeppenve nézett a két huszonéves sráca, de miután oldódott a hangulat, remek beszélgetés kezdődött a romák jelenéről, jövőjéről, a fiúk személyiségéről és sok minden másról. Jó volt hallani olyanvalakik véleményét a témában, akik korban nem is állnak túlünk olyan távol, és így könnyebben meg tudtuk érteni egymást. Egyáltalán nem vol-

tak zárkóztak, és minden kérdésünkre válaszoltak.

Még aznap délután a KuglerArt Galériába látogattunk el, ahol roma művészek munkáit tekinthettük meg. Lenyűgöző volt látni, hogy egy belvárosi lakásban mennyi tárgyat lehet összehordani. Egy szabad négyzetcentimétert nem lehetett találni a falon, de még a polcokon sem. Volt ott minden: festmények kartondobozon, játék babák, kerámiák, pecsétek, falvédők és még sok beazonosíthatatlan tárgy. Amint beléptünk, máris megláttam két olyan művet, amik nagyon megtetszettek. Kiderült, hogy mindkettő egy festő munkája, akit művésznevén Amigónak hívnak. A képei magával ragadtak, és azt éreztem, hogy nekem kell valami, ami az ő munkája. Szerencsére kaptunk pár pecsétet, amit ő készített, így csoportunk tagjai remekül elszórakoztak egymás kidekorálásával (volt olyan, akinek egész arcát elborították a kutya formájú tintapacák).

Utolsó nap Ignác Józsefhez, a Rádió C volt főszerkesztőjéhez volt szerencsénk. A vele való beszélgetés teljesen más volt, mint amit eddig megszokhattunk. Mivel ő elsősorban újságíróként érkezett hozzánk, ezért a szakmájához kapcsolódó kérdéseket is feltehetünk neki. Nagyon érdekesek voltak a válaszai, és megdöbbenve tapasztaltam, hogy bizony néha elég kritikusan gondolkozik a romákról. Ez egy üdítő változás volt ahhoz képest, hogy egész héten csak szépet és jót hallottunk, pedig mint tudjuk, olyan nincs, hogy minden szép és jó. (Félreértés ne essék, én ezt cseppet sem előítéletből mondom.) A beszélgetésről sok mindent elárul, hogy a tervezett

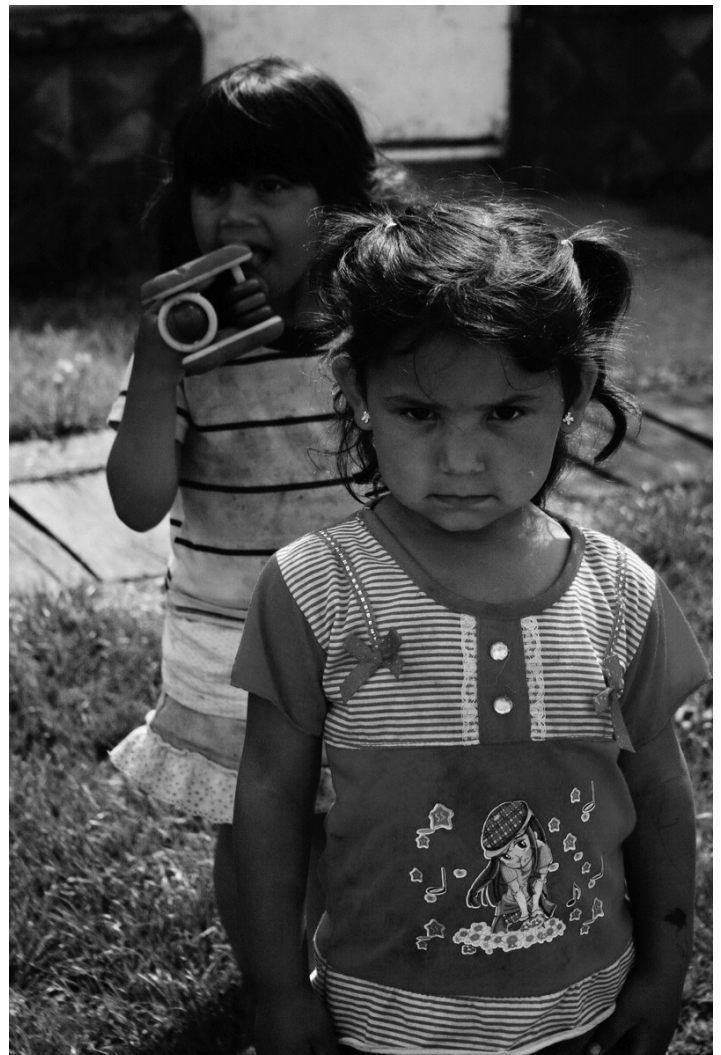

időnél jóval többet vett igénybe.

Összességében számomra ez a témahét az egyik legjobb volt a lassan három AKG-s évem alatt. Nem gondoltam volna, hogy az amúgy is minimális előítéletemet még sikerül csökkenteni, de ez alatt a 4 nap alatt ez is megtörtént. Végezetül

megjegyezném, hogy a címben feltett kérdésre választ sajnos nem kaptunk, mindenki azt ajánlotta, hogy nyugodtan használjuk mindkettőt.

Gálosi Dóra (9. évf.)
A fényképek Szalonnán készültek. Fotók: Tornóczi András és Silló Ármin

Egy hét Szalonnán

Falukutatás témahetünket a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei településen, Szalonnán töltöttük. A hét végére pedig azt is sikerült elérnünk, hogy amikor kiejtjük a falu nevét, ne egy darab húsról gondoljunk.

Falut kutatni az AKG-ban azt jelenti, hogy mindenki az előre kiválasztott témája alapján megfigyeléseket, interjúkat készít az adott településen, ebből pedig esszét, videót vagy fotókat kell leadni. Nem volt ez másként velünk sem, a témák között pedig igazi különlegességek is akadtak – például a Temetkezési szokások Szalonnán című.

Első napunkon még csak körülnéztünk a faluban, és hamar kiderült, hogy nagyon vártak minket, és igazi megtiszteltetésként tekintettek arra, hogy mi az ő lakhelyüket választottuk kutatásunk céljául. Ez a kedvesség igen szokatlan volt, de a hét végére már hozzászoktunk, hogy itt az embereknek egy rossz szavuk sem volt hozzánk.

A többi napon délutánig mindenki a saját projektjével foglalkozott, utána pedig különböző közösségi munkákon vehettünk részt. Szerencse, hogy itt a munka inkább játék volt, hiszen a helyi tanodában a „nagyfiúk” a „kisfiúkkal” fociztak, a „nagylányok” pedig a „kislányokkal” kézműveskedtek. Az anyaotthonban (ahol olyan anyák laknak gyermeke-

ikkel együtt, akiknek valamiért el kellett hagyniuk az otthonukat) pedig tánc és játék volt a program. Este a szálláson pihentük ki az egész napi falusi tevékenységeket.

Utolsó előtti nap (csütörtökön) hivatalosak voltunk a helyi focipályára, egy búcsúdélutánra. Mivel arra számítottunk, hogy este, a tábortűz mellett csak szalonnát fogunk sütni, közösen a falusiakkal, ezért ebédre mindenki jóllakott. El lehet képzelni, mennyire meglepődtünk a pályához érkezve, ugyanis a helyiek két nagy bogrács étellel vártak minket. Mivel az a krumplis valami, amit kaptunk, kihagyhatatlanul finom volt, a focipályán mindenfelé a túlzott jóllakottságtól rosszul levő, kiterült pestieket lehetett látni.

Péntek délután az évfolyam vidáman szállt le a Keleti pályaudvaron, hiszen egy remek témahéten estünk túl, úgy, hogy közben barátságok szövődtek a szalonnaiak és köztünk, és nem mellékesen, mindenkinek sikerült teljesítenie a feladatát.

Gálosi Dóra (9. évf.)

Fotók: Chrenkó Tímea

Témahét a Várban

Témahét? A Várban? És mindent úgy, hogy csak mi ott helyben dolgozunk a feladatainkon? Hát, ez határozottan jól hangzott. A témahét nyitása után egy kis előadást hallgathattunk meg Lőrinc tanár úrtól a Várról, ezalatt egy lapot is ki kellett töltenünk az előadás elhangzottak alapján. Az előadás igen érdekes volt, és számomra a nap is ugyanilyen jól folytatódott. A munkák szét-

osztása után elindultunk a Várba. A nap további részében sokat mászkáltunk, meglátogattunk nevezetes helyeket, és habár térdig kopott a lábunk, mégis úgy éreztük, hogy egy élményekben gazdag napot hagytunk magunk után.

A következő nap szintén a Várnegyedbe látogattunk, megnéztük a Magyar Nemzeti Galériát is. Habár ez a múzeum nem annyira az én esetem, a kapott

kérdéssorokkal kiegészítve egészen élvezetesnek találtam az ott töltött időt. Az idő is csodás volt, a nap sütött, és kellemes meleg is volt. Amint végeztünk napi feladatainkkal, visszamentünk a Dísz térre, és fagyiztunk, beszélgettünk.

A harmadik nap már nem kezdődött olyan jól, mint a többi. Lógott az eső lába, sőt, volt, amikor szemerkélt is. Ennek ellenére a csibében lévő sok fiúval elmentünk a Hadtörténeti Múzeumba, és nagyon élvez-

tük. A Mátyás templomot is meglátogattunk, habár az dögunalom volt az előzőhöz képest. Bő 5 perc alatt szaladtunk végig rajta. Ennek ellenére ez a nap is nagyon jó volt, és összességében az egész nagyon tetszett. Jó volt a társaság, és a kiadott munka oroszlánrészével is végeztünk a végére. Sok jó helyen jártunk és sok érdekes dolgot ismertünk meg. Tehát az egész nagyon jó volt.

Tóth Artúr (8. évf.)

A hajléktalanok megismerése

Idei harmadik témahetünk központi témája a jótékonykodás, mások megsegítése volt. Három-négyfős csoportoknak kellett egy-egy civil szervezettel karöltve dolgozniuk egy, a társadalmat, környezetet érintő kérdésen. A mi csoportunk a hajléktalansággal, az utcán élőkkel és a mellettük mindennap elhaladó járókelők hozzájuk való viszonyával foglalkozott, s élet-történeteket kutatott.

Pontos tervünk nem volt arra, hogy kivel fogunk beszélni, hiszen időpontot velük nem tudunk megbeszélni, s ha odamegyünk hozzájuk az utcán, nem tudjuk, hogy mi lesz a reakciójuk a közeledésünkre. Számítottunk arra, hogy lesz olyan, aki el fog minket küldeni, s hogy lesz olyan is, aki viszont szívesen mesél mindennapjairól. Az elutasításoktól félve kissé bátortalanul kérdeztünk első interjúalanyunkat, Molnár Sándort, aki a Ferenciek tere melletti aluljáró bejáratánál árusította a Fedél nélkül című újságot. Sándor lelkesen mesélt nekünk a Fedél nélkülről, hogy tíz darabot minimum el kell hoznia ahhoz, hogy árulhasson, s ezek darabját harminc forintért neki kell megvennie. Azoknak, akik legálisan árulhatják ezt a lapot, személyivel és iratokkal kell rendelkezniük, amiket tőle nemrég elloptak, de már kapott újat. Azt mondta, hogy szegény, hogy még a hajléktalanoktól is lopnak manapság az emberek, s mesélte, hogy pont itt, a Ferenciek terén nemrég megkéseltek egy haj-

léktalant százharminc forintért. Ezután elmondta, hogy az újságot annyiért adja el, amennyit a járókelők adnak érte. Régen kéregetett, de most már ezt a lapot árulja nap mint nap. Próbáltuk az életére terelni a szót, de szívesebben mesélt a munkájáról. Annyit elmondott nekünk, hogy a szülei gyermekkorában meghaltak, ezért intézetbe került. Nyolc osztályt végzett és kertészeti tanulmányokat is folytatott, melyeket sajnos nem tudott hasznosítani, így került az utcára, ahol a napjai telnek. Néha el szokott menni a Dankó utcai hajléktalanszállóba is – az iratait ott lopták el. Többet nem osztott meg velünk a mindennapjairól, de nagyon kedvesen válaszolt a kérdéseinkre.

Az interjú ideje alatt ketten elmentünk ételt venni a CBA mellett a hidegben kolduló, remegő férfinak, akinek a táblájára az volt írva, hogy ételt és bármi más segítséget szívesen elfogad, ám mire kiértünk, eltűnt, és nem találtuk sehol. Utunkat az aluljáróban folytatuk, ahol ismét szóba elegyedünk egy kolduló idős bácsival. Ő közvetlenül az aluljáró bejáratában állt, így minden arra járó ember elhaladt mellette. Ő nem szívesen válaszolt a kérdéseinkre, azt mondta, hogy épp most jön a sok ember a metróból, viszont a túrós buktát elfogadta tőlünk, így továbbmentünk.

Nem is kellett sokat sétálnunk, az aluljáró túloldalán, az árkádok alatt pakolt egy fiatal nő párnákat és takarókat egy zac-

kóba. Vele beszélünk a legtöb- bet, hihetetlenül kedvesen válaszolt, és néha könnybe lábadt a szeme mesélés közben. Az ő utcára kerülését egy családi probléma okozta. Már a második télen küzdötte magát túl, tehát két éve lakik az utcán. Soha nem fordult meg a fejében, hogy egyik napról a másikra az utcára kerülhet, de mégis ilyen helyzetbe került. Azt mondta, sok utcán élő ember magasabban képzett, mégis ilyen sorsra jutottak. Az a férfi, akivel lenni szokott, ő is mesterember volt, villanyszerelő, most ötvenéves és az utcán él. A nő középiskolát végzett, három nyelven beszél, albánul is többek között. Folyamatos munkakeresésben van, de nem talál semmit. Egy utcáról jött embernek nem ajánlanak munkát. Nyáron szokott néha találni alkalmi munkát, turistabuszokra száll fel, és ott fordít albánul. A napja úgy kezdődik, hogy reggel hatkor a rendőrök keltik, s ugyanez történik, ha egy szállón alszik – annyi különbséggel, hogy a szállók tele vannak bogarakkal, így szerinte az utcán aludni még jobb is. A szállón meleg víz sincsen, és mindenféleképpen fel kell kelnie hat órakor, mert elküldik onnan. Nappali melegedőbe szokott néha be- nézni. Ő is a Dankó utcai szállóban tölti néha az éjszakáit, de azt mondta, hogy hihetetlenül rosszak ott a körülmények. Sokszor említette, hogy a mel-

lette elhaladó emberek átnéz- nek rajta, és ez ellen sajnos nem tud mit tenni. Akik segítenek neki, akár csak egy kis apróval is, azok mindig a szegényebbek, hiszen ők jobban átérzik az utcán élők sorsát, mint a gazdagok, akik csak átnéznek rajtuk, és elmennek mellettük. A múltjáról nem szeretett volna nekünk beszélni, látszott, hogy mélyen érintette őt ez a kérdés. Csak annyit árult el, hogy családi problémák miatt lett hajléktalan. Mialatt vele beszélgettünk, odajött hozzánk egy nő és egy férfi, kezükben egy-egy Fedél nélkül. Ezek gyűröttek voltak, nem volt azonosítójuk sem, így rögtön tudtuk, hogy ők illegálisan, a talált újságokat árulják. Első kérdésük az volt, hogy iskola? Majd aprót kértek tőlünk. Mindannyian, amit találtunk, odaadtuk nekik, de csak csóválták a fejüket, hogy ez nem elég nekik, várták még a pénzt. Miután nem tudtunk nekik többet adni, megkérdezték, hogy van-e valami ételünk. Még volt nálunk egy tábla csoki és egy narancs, amit a CBA mellett ülő férfinak vettünk, odaadtuk azt nekik. Egyre erőszakosabbak lettek, azt szajkózták, hogy gyerekeik vannak, ezért nem jó nekik a pénz, csoki és a narancs, azzal nem tudnak mit kezdeni. Vegyünk valamit, amit megfőzhetnek. Mondtuk nekik, hogy sajnos nem tudunk mást adni nekik,

de ők egyre csak hajtogatták, hogy menjünk át a CBA-ba, vegyünk főznievalót, és hozzuk vissza nekik. Azt mondták, hogy biztos van nálunk annyi pénz, amennyiből egy fél kiló darált húst legalább tudunk venni. Itt már nagyon erőszakosak voltak, ezért minél finomabban próbáltunk elköszönni tőlük, és továbbmentünk. Mindannyiunk érzése az volt, hogy teljesen megértjük, hogy kell nekik a pénz vagy az étel, s a kétségbeesés vitte őket arra, hogy így viselkedjenek, ám mégsem kellett volna erőszakoskodniuk. A fiatal nő, akivel előtte beszéltünk, egész idő alatt bánatosan és bocsánatké-

rően csóválta a fejét felénk, mert ő is érezte, hogy túlmentek a határon.

Utolsó interjúalanyunk olyan hajléktalan volt, akihez nem mi mentünk oda, hanem ő jött hozzánk. Pénzt kért tőlünk, s ezzel párhuzamosan belekezdett a történetébe. Nemrég került az utcára, a felesége miatt, aki a válóper során elvett tőle mindent, a házát és a kisfiát is. Munkáját elveszítette, mert mély depresszióba esett és elkezdett inni – egyre kevesebbet járt be a munkahelyére, ahonnan végül kirúgták. Nincstelen lett, a felesége eltiltotta őt a fiától, akit már hónapok óta nem látott. Napjait az utcán tölti, és

próbál újra talpra állni. Kitartóan keres munkát, tőlünk is megkérdezte, hogy nem tudunk-e valakiről, aki felvonná őt dolgozni. Megmutatta a kisfia fényképét is, s aztán elbúcsúzott tőlünk.

Történeteinkből látszik, hogy hajléktalan bárki lehet, még ha azt gondolja is, hogy ő bizony sosem lesz. Egy váratlan történés mindent megváltoztathat, s a sikeres emberből egy szempillantás alatt hajléktalan válhat. Nem tudhatjuk, hogy aki egy kis aprót kér tőlünk, éppen mi miatt került az utcára. Ha tehetjük, akkor mindig adjunk egy kis aprót vagy ételt a rászorulóknak!

Varga Dóra (12. évf.)
A csoport további tagjai:
Fodor Fanni, Pataki Dina,
Tari Dóra. A szerző képeivel.

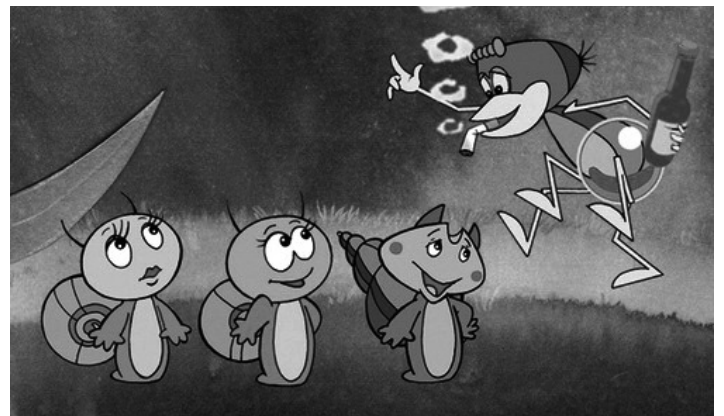
A partizás veszélyeiről

Ez volt a második témahetem, mióta ide járok az AKG-ba. Ez az egész új volt nekem, mert az előző iskolámban nem volt ehhez hasonló, de gondolom sokak voltak/vannak így ezzel. A témahét szerintem egy nagyon jó gondolat, mert a tanévben minden osztálynak rendelkezésére áll egy olyan idő, amiben olyan programokon vehet részt, amik segítik őt esetleg a pályaválasztásban, új helyeket, embereket ismerhet meg, segítséget nyújthat másoknak és kiszakadhat egy kicsit a mindnapokból.

A mostani témahetünk témája a „kulturális/kulturált szórakozás” volt. Általában erről eszünkbe jut a színház, a múzeum, a mozi, de felmerül a kérdés, hogyan jön a képbe a kulturált szó. Partizás, bulizás közben mi a kulturált viselkedés? Milyen veszélyek leselkednek ránk? Erről szolt a témahetünk.

Első nap az improvizáció művészeivel, a Momentán Társulattal töltöttük a délelőttöt, és játszottunk mindenféle izgalmas, kreatív játékokat. Ezután visszatértünk az iskolába, és Bácskai Tünde (rendőrnő) előadását hallgattuk meg a drogról, és többek között arról is, mit tehetünk a saját védelmünk érdekében. A bemutatót életből vett példákkal, képekkel színesítette. Sok előadást hallgattam már korábban ebben a témában, ez most tényleg le-

kötött, érdekes volt. Kedden még jobban körbejártuk a bulizás, a drogozás és az alkoholfogyasztás témáját, két előadást is hallgattunk ezekkel kapcsolatban. Dávid Ferencről, aki a Kék Pont Alapítványtól jött, tanácsokat kaptunk, hogyan tegyük biztonságosabbá a szórakozást, és mennyire egyszerű dolgokkal kerülhetjük el a bajt. Dr. Krivácsy Péter, iskolánk orvosa volt a második előadó, ő megismertette velünk az alkohol káros hatásait, és azt is, mit tegyünk, ha veszély lehetősége áll fenn, és egyáltalán, mik is lehetnek ezek a veszélyek. Este pedig elmentünk, és megnéztük A harmadik hullám c. előadást a Bárka Színházban. Korábban már megnéztük A hullám c. filmet, így a történet ismerős volt, de így is élvezetes volt a darab. A szerda reggelünk egy buszon kezdődött, ami egészen Kec-

kemétig vitt minket. Ott ellátogattunk a Kecskeméti Animációs Filmstúdióba, ahol a mesefilmek készítésének folyamatába avattak be minket. Láttuk, hogyan készülnek a rajzfilmek, és Vízipókkal, a csodapókkal is találkoztunk. Ezután egy rövid városnézés következett, sétáltunk egyet a központban. Utunk a Szórakaténusz Játék-múzeumba vezetett, ahol a vitrinek mögöl babák és más régi játékok néztek vissza ránk. Külön érdekesség volt, hogy az épületben a mexikói nagykövet asszonnyal készítették éppen interjút, miközben mi jártuk a kiállítást. Végül újra buszra szálltunk, és a túlfűtött busz miatt félig főtten, de végül épen érkeztünk haza. Az utolsó

napunkat a suliban kezdtük, a Bárka Színházból jöttünk hozzánk egy foglalkozást tartani a látott darabban kapcsolatban. Megbeszéltük a látottakat, és együtt gondolkodva értelmeztük a darabot. Összeszedtük a fontos dolgokat, és a foglalkozás végére kaptunk egy teljes képet A harmadik hullámról. Később várt minket egy játékszóterem, ahol biliárd, darts és csocsó mellett közös játékkal zártuk le a hetet.

Remélem, mindenkinek hasonlóan jól telt a témahét, mint nekünk. Várjuk a következő, májusi témahetet, amikor Angliába utazunk a nyelvi év megkoronázásaképpen.

Kutvölgyi Réka (9. évf.)

Mozdulj Metró!

Ezzel a szlogennel indítottuk el egy napos gerilla-akciónkat. Idén márciusban civil témahetünk volt, a hét alatt három-négyfős csoportokban egy-egy kampányt kellett életre keltenünk. Kritérium volt, hogy kampányunk egy már létező civil szervezethez kapcsolódjon. Ezek alapján mi a testmozgás népszerűsítését tűztük ki célul.

Az igazat megvallva, először csak az ötlet jött, hogy csináljunk valami nem oda illőt a metróban, valami performanszt, ami meglepi az utazó embereket. Ezek után kitaláltuk, hogy különböző sportcuccokban vonuljunk a metróban, így lett téma a sport, és végül megtaláltuk a Gyaloggalopp egyesületet, akiket akciónkkal reklámozni tudtunk. Így állt össze a gerilla-akciónk.

Az első két nap tervezgetéssel és vad ötleteléssel telt, valamint felvettük a kapcsolatot a Gyaloggalopp egyesülettel. A harmadik napon tele ambícióval és a frissen nyomtatott szórólapjainkkal felszerelve indultunk el a Batthyány térre, ahol Bori apukájának jóvoltából egy lakóautót használhattunk öltözőfülkének. Ott még az utolsó pillanatokban megvittattuk aggályainkat az ellenőrök és az utasok reakcióit ille-

tően, majd nekivágtunk. Első akciónkban futócuccban terveztünk rohángálni a metróban. Engem meglepett, hogy már csak azért is milyen sokan megbámultak, hogy színes sportruhában vagyunk, pedig a Margit-híd környékén tucatjával látni a szigetre igyekvő futókat. Az első kör után hamar kitapasztaltuk, hogy a metró végébe érdemes szállnunk, ott van helyünk futkározni. Természetesen csak az új típusú metrók játszottak, mert azokban a kocsik egybenyitottak, és a ka-

paszkodók közt lehet szlalomozni.

A felszállás után kicsit szétszóródtunk, és elkezdtünk bemelegíteni. Nyújtóztunk, lazítottunk, helyben futottunk. Én még karkörzést is csináltam, bár egyszer majdnem leütöttem valakit mögöttem, úgyhogy azal kicsit óvatosabb voltam a későbbiekben. A bemelegítést egymástól teljesen függetlenül csináltuk, a futást egy – nem mindig elegánsra sikerült – jelre kezdtük el, gyakorlatilag libasorban futva. Pár kör után valamelyikünk elkezdte a szórólapot kiosztani. Ez így azért volt nagyon praktikus, mert amire szórólaposztásra került a sor, az emberek többségét már igen-igen foglalkoztatta, hogy miért is futunk fel és alá, és lelkesen nyúltak a feljűk tartott szórólapokhoz. Ez a pozitív hozzáállás és nyitottság az utazók túlnyomó többségétől finoman szólva mindannyiunkat meglepett, ugyanakkor önbizalmat adott a további akciókhoz – nem durván kiröhögtek,

hanem tényleg sikerült többeket megmosolyogtatnunk (a gyerekek körében különösen nagy sikert arattunk).

Ezek után már kicsit bátrabban vágtunk bele a második etapba. Ebben úgy tűntünk ki a tömegből, hogy a hétköznapi öltözkünkhöz úszósapkát és szemüveget húztunk, Tami pedig bűvármaszokban virított, pipával a szájában. Az összképhez még az is hozzátartozik, hogy rajtam egy kék fürdőköpeny is volt. Ennek a fordulónak a kivitelezése már egy fokkal bonyolultabb volt, mert nem akartunk ebben a szerelésben az ellenőrök előtt ellejteni (pláne, hogy mindig a Batthyányra jöttünk ki-be). Végül minden vízi felszerelést a fürdőköpenybe csavarva csempésztünk le, és a megállóban öltöztünk be. Itt már csatlakozott hozzánk István is, hogy dokumentálja az akciónkat. Ebben a felszerelésben jóval nyugodtabb műfaj volt az egész akció, elég volt feltett úszószemüvegben osztogatni a szórólapot, így felkel-

tettük mindenki érdeklődését. Én fél ótkor hagytam ott a csapatot, ők csináltak még egy futós kört. Ekkorra már minden félelemérzetünk elmúlt azzal kapcsolatban, hogy esetleg az ellenőrök lecsapnak ránk, és azzal a büszke érzéssel indultam el, hogy mindennemű incidens nélkül úsztuk meg az egészet. Aztán Anna hívott, hogy a legvégén, amikor már csak ketten maradtak, és az utolsó szórólapokat osztották, valamelyik előzőkeny utas rájuk hívta az ellenőröket, hogy két lány szórólapot oszt a metró! Szerencsére, még időben átszálltak egy másik szerelvényre. Ezek után az egész napi rohangálástól teljesen kimerülve rogytam le egy padra a Mammutban, de nyugodtan a semmibe bambulni nem tudtam, mert egyszer csak kiszúrtam, hogy a melletttem ülő fiatal párnál a mi szórólapunk van. Ők is akkor ültek le, és a szórólapunkon található megdöbbentő adatok hitelességéről folytattak eszmecserét.

Összeszedtem magam, és odaléptem hozzájuk, hogy bocsí, de nem egy „Mozdulj Metró”-s szórólap van nálad? És előadtam a mi kis iskolai projektünk-ről szóló mondókámat, a végén a véleményüket kérve, nekik hogy tetszett a gerilla-akciónk. Ők nagyon pozitívan nyilatkoztak róla, teljesen feldobta őket a dolog, persze egyből megjegyezték, hogy rájuk ez nem vonatkozik, mert aktívan sportolnak. Ez így tényleg jóval több pozitívum volt, mint amennyiről álmodni is mertünk volna a projekt kezdetén. Fantasztikus érzés, hogy lehet, hogy többekhez is sikerült eljuttatni az üzenetet ezzel az akcióval, és hazaérve elgondolkoznak ezen. Persze lehet, hogy ezután sem változik semmi az életükben ezen a téren, de ez akkor is egy szép érzés.

Ralbovszki Dorottya
(12. évf.)

Miért szeretek olvasni?

Ma már mindenki filmet néz, videojátékokat játszik. Kevesen olvasnak. Lehet, hogy ez a téma már túl van tárgyalva, és én sem arról fogok írni, hogy miért nem olvasnak az emberek, hanem hogy miért jó olvasni.

Ha valaki ma olvas a buszon, az iskolában vagy bárhol, azt rögtön könyvmolynak nézik, még akkor is, ha egy nagyon jó és izgalmas könyvet olvas. Vegyük mondjuk a Harry Pottert. Ha ezt a könyvsorozatot olvasod, tényleg egy másik világba kerülsz, úgy érzed, te is a Roxfortban tanulsz, mintha te is részt vennél a kalandokban. Elképezed az arcokat, ruhákat, tárgyakat, termeket. Amit elolvasol, azt odaképezed, azt hiszed, hogy te is ott vagy. És ez minden könyvvel így van. Például ott van az Éhezők Viadala, ami más műfaj, mint a Harry Potter, de ott is te képezed el, hogy éppen milyen ruhát visel-

nek, milyen a táj, elképezed a harcot. Mikor olvasol, egy másik világba csöppensz, ahonnan csak nehezen mászol ki, mert miután elolvastad a könyvet, gondolkozol rajta, és így még mindig abban a világban élsz. Lehet, hogy ez csak velem van így, de lehet, hogy vannak, akik ugyanígy éreznek.

Sok jó könyvből készült film-adaptáció, amik bár bemutatják a történetet, a részleteknek nem marad sok hely. Pedig azok a legfontosabbak. A film a legtöbb esetben nem olyan, mint a könyv. Persze a filmadaptáció lehet nagyon jó is, mint a Harry Potterek, de lehet nagyon rossz is, mint például az Eragon. A

könyvből sokkal több minden derül ki, és sokkal izgalmasabb is néha. Én személy szerint imádom a filmeket, de a könyvek elvarázsolnak. Imádom olvasni, mert olyankor megszűnik a világ, és egy másik jön létre a helyén. Ha olvasok, azonnal működni kezd a fantáziám, ami az egyik legjobb dolog a világon. Senkit nem aka-

rok rábeszélni az olvasásra, csak el szerettem volna mondani, hogy mit hagysz ki, ha csak filmeket nézel, és nem tudod, hogy azok miből is jöttek létre. Aki még nem olvasta a Harry Pottert, annak ajánlom, mert sokkal-sokkal jobb, mint a film.

Szabó Borbála (9. évf.)

Milyen 24 óráig programozni?

Hát, elég nehéz. Március első hétvégéjén vállaltuk a kihívást, hogy egyetlen középiskolás csapatként szembeszálljunk az egyetemi csapatokkal egy 24 órás programozói versenyen (BeeSmarter), egy sikeresnek mondható elődöntő után. Élménybeszámoló programozóktól laikusoknak.

Az okostelefon mára már sokaknak ott lapul a zsebében, legtöbbször egy Android vagy egy iOS készülék. Ehhez alkalmazkodva, a verseny témája a mobilprogramozás volt, és a feladat nem volt más, mint három különböző alkalmazás minél profibb és működőképebb elkészítése egy iPod Touch készülékre.

A közepesen izletes ebéd után megkaptuk dél után pár perccel a feladatsorokat. Az elődöntő feladatsorához hasonlóan kicsit ledöbrentünk. A három alkalmazás ugyanis egyenként egy féléves program is lehetne egy normális fejlesztési ciklusban, és ezt többen is elismerték a verseny után – de ettől verseny egy verseny, gondoltuk. A versenyt nehezítette, hogy egy design-csapatral együtt kellett működnünk, akik gyakran olyan funkcióbővítéseket akartak belerakni az alkalmazásba, ami még több időt igényelt volna.

Például, az első elkészítendő alkalmazás egy, a szívritmusunkat elemző program volt, ami a szívritmusunkhoz választ

egy zeneszámot azok közül, amelyeket a feladatkiírásban előre meghatároztak a feladatkiírók. A program szívritmus-elemző része olyan volt, amire a szervezők is csak annyit mondtak: nem árt, ha ehhez egy-két félévet hallgatunk egy egyetemen. Ennek ellenére az alkalmazás többi részét a számítógépen egész működőképesre sikerült varázsolni, néhol azért nagyon lassú teljesítménnyel, de hajnali hatkor már ezzel is meg voltam elégedve. Az iPodokon nem igazán akart futni a program, komoly kínlás volt, az emellett egyre erősebben jelentkező fejfájásokkal meg egyszerűen szívás. A második alkalmazással nem nagyon foglalkoztunk, ez egy kidobós játék volt iPodra tervezve. A játék lényege az, hogy a készülék kamerája egy papíron lévő foltot követ, és ehhez képest helyez el minket egy virtuális pályán, ahol barátainkkal virtuális kidobást játszhatunk. A feladat első határideje szombat este 8 óra volt, amikor egy tervet kellett az alkalmazásra és annak „kommuni-

kációs protokolljára” beadni. Így hétkor a következő párbeszéd zajlott köztünk. „Ti tudtok kommunikációsprotokoll tervet írni? Nem. Jó, mert én sem. Nem baj, írjunk egyet.” Ebben a hangulatban született meg a kommunikációs protokollunk és játéktervünk, amelyhez merítettünk egy kicsit az AKG-s kidobósból, ugyanis kiesés után meglett volna a lehetőség, hogy a játékosok visszaálljanak.

A harmadik alkalmazással már többet foglalkoztunk, ez egy QR-kód alapú kuponalkalmazás volt. A QR-kód lényegében egy vonalkód, amit egy okostelefon kamerája hasznos információvá tud alakítani, pl. egy weboldal címére. Itt meg is született az alkalmazás egy nagyon kezdetleges verziója, de mivel nem volt nagy rutinunk az ehhez szükséges fejlesztési eszközök használatában, nagyon hamar elbuktunk.

Az eredményeink ellenére sikernek könyvelem el azt, hogy ilyen derekasan helyálltunk a versenyben, és ezért még különdíjat is kaptunk. A versenyt életem egyik legnagyobb élményének könyvelem el, annak ellenére, hogy nagyon elfáradtunk a végére. Nemcsak a közvetlen tapasztalatok miatt, ha-

nem azért is, mert nagyon inspiráló alkalmazásokat kellett gyártanunk, és mert együtt kellett működnünk csapaton belül és egy másik designcsapattal is, amiből látszik, hogy mennyire fontosak azok a képességek, amelyeket az AKG-ban csoportmunkában igyekszünk elsajátítani. Jó érzés volt, hogy a szervezők gondoltak ránk mindig, délben ebéddel, este vacsorával vártak, és a hajnali maratonra is plusz nasival és energiataitallal készítettek fel minket. Azt az élményt, hogy csak a mi csapatunkban vagy 30 málnás-csokis hab papírja volt szanaszét, míg irtuk a pulzuszámoló lejátszót, semmi sem adhatja vissza.

Halpern Bence Márk
(12. évf.)

BeeSmarter 24 órás Mobil Programozó Csapatverseny Android és iOS platformokon 2-3 fős csapatoknak, a MAVE és a PPKE-ITK közös rendezésében.

*képek: <http://beesmarker.org>
Az AKG-s IK7 nevű csapat tagjai: Bán Titusz (10. évf.), Halpern Bence (12. évf.), Nagy Viktor (13. évf.), Pásztor Iván (kísérő tanár)*

Személyiségtolvaj

Az embernek a cím hallatán egy komoly film jut eszébe, profi tolvajokkal és ádáz küzdelmekkel. Nos, ez a film pont az el-
lentéte ennek.

Nemrég néztem meg a filmet, és mikor kiválasztottuk, én is elkezdtem fantáziálni. De amikor elolvastam az ajánlót, rá kellett jönnöm, hogy ez a film nem olyan lesz, mint amit én elképzeltem. A film alapötlete nem is rossz: egy árva lány, aki nem tudja, hogy mit kezdjen magával, mások személyiségét lopkodja. Egyik ilyen áldozata egy kétgyerekes családapa, aki mindent megtesz a családja jobb életéért. A férfi egyszer csak kezdi észrevenni, hogy nincs minden rendben. Felku-

tatja a személyiségét elrabló lányt, és ekkor kezdődik kalandos utazásuk. Hamarosan azonban kiderül, hogy a lánynak nemcsak ő az egyetlen üldözője...

A színészi játék nem rossz, Jason Bateman és Melissa McCarthy igazán kitesznek magukért. Alapvetően szerintem nem egy rossz film – bár engem nem ragadott meg annyira –, ha valaki a vígjátékok kedvelője, annak bátran ajánlom.

Gálosi Tamás (8. évf.)

*Személyiségtolvaj
(Identity Thief, 2013, 111')*

*Rendezte: Seth Gordon
Szereplők: Jason Bateman,
Melissa McCarthy*

A hó fogságában

23 órát, azaz majdnem egy teljes napot töltöttem el az M1-es autópályán rekedve a március 15-i hosszú hétvégén. Igyekeztem végig nyugodt maradni és nem pánikolni, de átéltem olyat is, amit még a legádázabb ellenségeimnek se kívánnék...

Csütörtök délután kezdődött minden. A hosszú hétvégétől felbuzdulva villámsebességgel rohantam a lépcsőkön, hogy begorjok a rám váró kocsiba. Prágába indultunk volna, a szállást előre lefoglaltuk. Úgy számoltunk, hogy estére odaérünk. Tervünk már akkor megdőlni látszott, amikor láttuk, hogy az autópályán csak lépésben lehet haladni, sőt, néha percekre meg sem moccan a kocsisor. Három és fél óra után még mindig csak Bábólnánál jártunk (amely kb. 100 kilométerre helyezkedik el Budapesttől), így inkább beugrottunk egy benzinkútra egy kicsit megpihenni. Már ekkor éreztük a félelmetes hideget, ami kint fogadott minket, amelyet a ténylegesnél rosszabbnak is éreztünk az erős szél miatt. Negyed 7-kor hajtottunk ki újra a sztrádára, ám nem sokkal ezután ismét teljesen leálltunk. Reméltük, hogy hamarosan újra megindulunk – de hiába. Órák óta voltunk egy helyben, amikor több dolog is tudatosult bennünk: egyrészt, hogy hosszú éjszaka vár ránk, másrészt, hogy nem lesz túl kényelmes

ilyen időben pisilni. Érdekes szituációk alakultak ki az utóbiból, konkrétan szinte minden fajtájú ruhadarabot sikerült összekoszolnunk. Az unalmas percekét igyekeztük beszélgetéssel, rádióhallgatással és telefonálásokkal áthidalni. Szinte minden fél órában próbált valamelyik rokon tájékoztatni minket a friss közlekedési hírekről. Így kicsit nehéz volt elaludnunk, főleg nekem, aki csak ágyban fekvé képes igazán erre. Sok kínszenvedés után végül kivilágosodott.

Hajnali 6-kor néhányan elindultunk a közeli benzinkútra. Az egy kilométeres út legalább tíznek tűnt. Az iszonyatos erejű szél az arcomba fújta a havat, ami úgy csipett, mintha egy nyílt sebet kentem volna be ecettel. Kiderült, hogy a pénztárosok előző reggel óta folyamatosan dolgoztak, mivel a váltóik nem tudtak odamenni. Valószínűleg sikerült megdupláznunk a havi forgalmat, ugyanis a környék autósai mind oda jártak élelemért és benzinért. Szerencsére mi nem fogytunk ki egyikből sem, de a biztonság kedvéért tartalékol-

tunk belőlük. Az odaútnál is katasztrófálisabb visszaút után nem tehetünk mást a váráson kívül. A nagymamám nem bírta már tovább, és felhívta a katasztrófavédelmet, majd két percig megszakitás nélkül szidta őket, úgy, hogy a diszpécser meg sem tudott szólalni. Ezúton is köszönöm neki, mert (szó szerint) 5 perc múlva egy TEK-es tank ment el mellettünk, nem sokkal később pedig Pintér Sándor sétált el a mellettünk lévő sávon. A délután során még egyszer leugrottam a kúthoz, az időjárás szerencsére sokat javult a reggelihez képest. Akkor már látszott, hogy megindult valami: önkéntesek kezdtek el bontani a szalagkorlátot, valamint a TEK-esek és a katasztrófasok emberei is az

utakat takarították.

Végül délután negyed 5-kor megtört a jég, és kiengedtek minket a szabadságot jelentő másik sávba – a motorzúgás mennyei hanghullámai érkeztek a fülünk felé. Hatalmas megkönnyebbülés töltött el minket, hogy nem kell még egyet a kocsinkban éjszakázunk. Egy óra múlva már haza is értünk a szinte nulla forgalmú úton keresztül. Reménykedek benne, hogy nem leszek még egyszer hasonló helyzetben, de egyáltalán nem bánom, hogy átéltem, milyen is az, amikor a természet foglyaivá válunk...

Sengel Tamás (9. évf.)

Fotó: H. Szabó Sándor, ORFK

Pi élete - újragondolva

Nagyon sok visszajelzést kaptam arról, hogy a film szerintetek jó volt, és én is úgy érzem, hogy picit elhamarkodottan ítéltem korábbi cikkemben (*Pi unalmas élete*, Sz subjektív, 2013. február), úgyhogy árnyalnam a véleményemet, amivel lehet nem egyetérteni vagy egyetérteni, személyes meggyőződéstől függően. Ráadásul több Oscar-díjat is kapott a film, aminek egy része érthető, másik része meg egyszerűen vérlázító.

A Pi élete azért egy furcsa film, mert a fő probléma nem igazán az, hogy rossz lenne a film, csak célközönséget tévesztett. Első megközelítésben rettentően vontatott, és egyszerű, mint a faék. A film története elindul Indiában, Pi gyermekkorával, majd bemutatja Pi utazását, amely végig tele van tűzdelve látványos effektekkel (ki-

ugrik a tigris a képernyőből, stb... a vizuális effektekért járt is a megérdemelt Oscar). A film végéig megy a mesébe illő parasztkavítás, majd a végén feltesz egy kérdést a felnőtt Pi az írónak: ön melyik történetet hiszi el? Azaz lefordítva: ön hisz egy természetfeletti történetben, vagy a ráció alapján gondolkodik? Ezzel a kérdéssel

semmi baj nem lenne, de erre a kérdésre a választ úgy lehet és úgy izgalmas megadni, ha gondolkodunk is kéne rajta. A film alapján pedig nem fog senki se ezen gondolkodni, mindenki rávágja, hogy: „persze, hogy voltak állatok a hajóban”, hiszen a film annyira irányítja a nézőjét, és felsőbbrendűvé teszi a hitet a tudománnyal szemben. Ez pedig egy olyan irány, amit nem támogatok. Elfogadom, ha valakinek az a tanulság, hogy hinni jobb, de nekem ez nem tetszik.

Ez a lenézés a tudománnyal szemben abban a jelenetben bontakozik ki, ahol Pi az apjával beszélget, és az apja azt mondja neki, hogy érdemes lenne a hit helyett a tudománnyal fordulnia. Erre Pi – teljesen inadekvát módon – úgy reagál: szeretne megkeresztelkedni. Pedig ott lett volna a lehetőség a párbeszédre, a másik oldal bemutatására, vagy épp annak megmagyarázására, hogy ez miért nem fog megtörténni. Szóval első ránézésre ez a film nem szól semmiről, csak hogy utáljuk a tudományt, hinni mennő. Megemlíti a lehetőséget, hogy van erre az egésze egy egészen racionális megoldás,

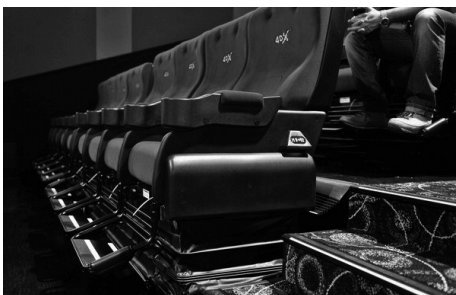
de felejsd el, higgyél. Ezt az olvasatát nem szeretem, viszont elsőre egy átlagos nézőnek ez jön le. Márpedig a filmet olyan helyeken vetítették le, ahol az átlagos néző nézi meg.

A filmnek számomra kedvesebb olvasata az, ha a címe szerint értelmezzük a filmet: Pi élete. Egy életútról szól, ennek pedig része a felnőtté válás. Ezt nagyon jól mutatja be a film, annak ellenére, hogy a felnőtté válás egy nagyon nehezen meghatározható fogalom. Azt mondja a film, hogy a hajótörés során – amely irodalmi szempontból egy „értékvesztés” – Pi szimbolikusan elveszíti a gyermekkorát. A támaszai ugyanis fokozatosan eltűnnek (*a szülők, a testvére, az állatok*), és meg kell küzdenie nehézségekkel (*tigris*) – azaz a felnőtté válás első lépcsője az önállóság. Az ételkészlet elvesztése után magának kell megtermelnie a betevőt (*halat fognia*), azaz a felnőtt lét újabb nehézségével, az önellátással kell megküzdenie, a tigris pedig jelképezheti a család ellátását, és azt a szintet, ahol a jellem kiteljesedése lezárul: amikor tőled függenek mások, felelősséget kell vállal-

4DX

Az első 4DX mozi idén március 14-én nyílt meg Magyarországon, a Westend City Centerben. Az újítás lényege, hogy különböző effektusok kísérik a 3D-s filmeket. Ezt volt szerencsém kipróbálni (*Pi élete*). Nekem tetszett, egy bizonyos szinten tényleg hozzáad az élményhez, bár a beígért elemek közül pl. szagokat egyáltalán nem lehet érezni, inkább a székmozgatást, a levegőfújást és a vizet, amit rád spriccelnek. A szélgépnék annyi hátránya volt, hogy ha nagyon sokat fújjatták, nagyon hideg lett a moziban, szóval kabátot mindenképp érdemes vinni azoknak, akik fázósak.

Halpern Bence Márk (12. évf.)

nod. A film végére pedig a kész „terméket” látjuk: a felelős felnőttet, aki kultúrája és vallása(i) tiszteletben tartásával főz, él, és a hitben látja a felnevelés kulcsát, így kurzusokat tart az egyetemen vallásos témákról. Ebből az olvasatból is az jön le számomra, hogy a hit nélkül nem lehet felelős, valódi, felnőtt emberként létezni. Ezt pedig – fenntartásokkal – el tudom fogadni. Szerintem a kul-

túra és az erkölcs a kulcs, aminek egysége valóban hasonlít arra, amit vallásnak hívunk. Itt még szeretném megjegyezni, hogy a legjobb operatőrnek járó Oscar-díjat botrányosnak tartom egy olyan filmben, amit majdnem teljes egészében zöld dobozban forgattak. Az operatőr a világitásért és a kameráért felel, ebben a filmben ez meg nagyon nem tudott kibontakozni. Kapásból tudok három

olyan filmet mondani, amiben az operatőrök sokkal jobb munkát végeztek (Nyomorultak, Lincoln és Anna Karenina – a teljesség igénye nélkül). Tehát a Pi élete nekem addig a pontig az elmúlt évek egyik legérdekesebb filmje, amíg a felnőtté válás valamint a hit és a tudomány harcáról beszél. Az a baj, hogy nem gondolkodtatni szeretne a film, hanem megmondani az igazságot. Ezt meg

propagandának hívják. Szerintem.

Halpern Bence Márk
(12. évf.)

Pi élete
(*Life of Pi*, 2012, 127')
Rendezte: Ang Lee
Szereplők: Suraj Sharma,
Irrfan Khan,
Gérard Depardieu

Bűn és büntelenség

A vadászat című filmről

Képzeld el egy pillanatra, hogy az iskolában vagy a baráti körünkben az egyik pillanatról a másikra hirtelen mindenki idegenné és ellenséggé válik, senki nem mer közeledni hozzánk, mert nekünk tulajdonítanak egy rettenetes bűnt, amit el se követtünk. Erről, vagyis előítéletről és kirekesztésről, közösségi életről és magára maradásról szól Thomas Vinterberg legújabb filmje, ami egyfajta fordított „Bűn és bűnhődés”-történet, igazi „ártatlanság”-sztori.

A film főhőse Lucas, egy kis dán faluban, egy rendkívül összetartó közösségben él. A férfi nem tartozik a legszerencsésebb emberek közé: nemrég vált el a feleségétől, a fiát csak ritkán láthatja, az iskola, ahol tanított, megszűnt, helyette most egy óvodában dolgozik, dadaként. Amikor éppen úgy néz ki, hogy rendeződik végre az élete (lesz egy barátnője, visszaköltözik hozzá a fia), váratlan fordulat következik: Lucas legjobb barátjának a kislánya, Klara mond valami „butaságot”, aminek az értelmét ő fel sem fogja, de az óvodában dolgozók, a felnőttek gyanakodni kezdenek: a férfit megrontotta a kislányt. Gyakorlatilag az egyik pillanatról a másikra mindenki Lucas ellen fordul, a munkatársak, a gyerekek szülei, még a barátnője is, és persze a kislány apja, a gyerekkori barát. Lucas elveszti az állását és gyakorlatilag – a fia szeretetének és bizalmának a kivételé-

vel – minden emberi kapcsolata. Hiába menti fel a rendőrség, a kiközösítés, a rosszindulat megmarad: a boltban nem adnak el neki semmit, megverik az utcán, még a kutyáját is megölik. Odáig fajulnak a dolgok, hogy egy puskával lönek be az ablakán, immár az életére törve.

A film erőteljesen teszi fel a kérdést: vajon min alapul a kirekesztés? Vajon amikor valakit másnak gondolunk, olyankor nem minden esetben valamiféle bűnösséget konstruálunk? Vajon nemcsak akkor tudunk elítélni valakit, ha rögtön gonosztságot, aljasságot társítunk a személyéhez? S a filmből úgy tűnik, hogy egy zárt közösségnek talán szüksége is van arra, hogy időnként bűnbakot keressen, amelynek apropóján a közösség minden tagja egyvalaki ellen fordulhat. Talán éppen az ellenséggyártás jelenti a közösség számára az összetartó erőt... A történetet

az teszi nagyon szomorúvá, hogy teljesen realiztikus, tulajdonképpen bárkivel megeshetne mindez vagy valami hasonló, teljesen váratlanul. A kirekesztett, egyedül maradt embert tökéletesen játszotta el Mads Mikkelsen, aki az alakításáért megkapta a 2012-es Cannes-i filmfesztivál legjobb férfi főszereplő-díját. A színészek közül meg kell említeni Thomas Bo Larsent, aki Lucas gyerekkori barátját, Théót alakította, nagyon emlékezeteset nyújtva.

Én ugyan még nem sok dán filmet láttam, de kétségtelenül ez a legjobb közülük. Félelmetes a befejezés, amit nem akarok elmesélni, nehogy lelőjem a poént. De felkavaró azzal szem-

besülni, hogy az előítéletek nem szűnnek meg, akkor sem, ha érvényüket veszítik: az újabb generációk újraalkotják, tovább örökítik, sőt, a gyerekek tovább hordozzák szüleik valós és vélelmezett bűneit. Innét nézve származásuk és szerencsétlenségük vagyunk, kivétel nélkül mind. Nem kellemes és nem is könnyű ezzel szembesíteni. A Vadászat című filmnek sikerült. Nézzétek meg!

Gulyás Ábel (9. évf.)

A vadászat (Jagten, dán film, 2012, 115')
Rendezte: Thomas Vinterberg
Szereplők: Mads Mikkelsen,
Thomas Bo Larsen

Semmi a Bábszínházban

Őszintén megvallva, nem sokat vártam a darabtól – mivel a Bábszínházban néztem meg, és én nem rajongok különösebben a bábokért –, de hatalmas meglepetésben volt részem.

A könyvről (*Janne Teller: Semmi – Szubjektív, 2012. február*) már sokat hallottam, arról, hogy betiltották Dániában, később pedig kötelező olvasmánnyá tették, és hogy milyen nagy sikert jelentett a megjelenése, de sajnos még nem olvastam ezek ellenére sem, egyszerűen nem volt rá időm. Tehát nagyon vártam ezt az előadást, de nem a színészi munka (ha a bábozást annak vesszük), hanem a történet miatt. Pierre Anthon, egy kisfiú feláll az órája közepén, és kijelenti, hogy semminek sincs értelme, ezért semmit sem érdemes csinálni, és ezután kísétál az osztályteremből. Az osztálytársai megpróbálják meggyőzni az ellenkezőjéről, úgy, hogy számukra fontos tárgyakat gyűj-

nek egy halomba. Ahogy egyre több dolog kerül a kupacba, úgy egyre fontosabb, egyre durvább dolgokat akarnak beletenni. A történetről ennyi elég, mert nem szeretnék spoilerezni.

Bejöttek a színészek, és elkezdtek zenélni. Igen, zenélni, még hozzá remekül és kifogástalanul, a sokunk által ismert Quimby számok egyikét. Miután befejezték, elkezdtek bábozni, olyan bábokon, amikről az ember azt gondolná, hogy Tim Burton saját kezűleg faragta ki őket. A színészek remekül bántak velük, és ők maguk is úgy néztek ki, mint a saját bábjaik – a hajuk színe, a testalkatuk, az öltözködésük. A történet nem okozott csalódást, merész, érdekes és fordulatos

volt. A színészek néha megálltak zenélni, és ilyenkor majdnem olyan jól játszották el a számokat, mint az eredeti előadók. Az előadás alatt egyszer sem untam el magam, mindig volt miért izgulni, mindig volt valami érdekes, amire muszáj volt odafigyelni. A színészek nagyot alakítottak bábokként és zenészként is, az egész közönséget elbűvölték. Szerintem érdemes lenne megnézni mindenkinek, nemcsak azoknak, akik olvasták, de azoknak is,

akik nem, mert mindenképpen nagy élmény.

Vida Benedek (8. évf.)

Semmi – Janne Teller regényének bábszínházi változata (Bábszínház)

Színházi adaptáció:

Gimesi Dóra

Zene: Kiss Tibor (Quimby)

Rendező: Hoffer Károly

Szereplők: Spiegl Anna,

Mórocz Adrienn, Pallai Mara

Éjjel-nappali borzalom

Néhány hete új, fiataloknak szóló sorozat kezdődött az RTL Klubon, amelyet a csatorna főműsoridőben vetít. Ezzel együtt egy másik népszerű műsor, A kód kikerült a kínálatból – különösen azért érdekes ez, mert Magyarországon mindig is nagy népszerűségnek örvendtek a különböző műveltségi vetélkedők. Mi lehet a nagy változás oka?

Kissé furcsállva meredtem a képernyőre, amikor először láttam az Éjjel-nappal Budapest reklámját. A frissen debütáló műsor ajánlója elhitette velem, hogy tulajdonképpen egy reality-showról van szó, emiatt ezzel a tudattal is kezdtem el nézni. Majd miután két perc után leesett, hogy mi a helyzet, rögtön el is ment a kedvem, hogy tovább bámuljam a képernyőt. Mégis maradtam a helyemen, mert vonzott a kíváncsiság, mit tud kezdeni az RTL egy számára talán még kevésbé ismert életkori csoporttal. Utólag már tudom: nem vesztettem volna

sokat, ha azonnal kikapcsolom a tévét.

A történet egy huszonévesekkel teli lakásban játszódik, ahol az együttélésből és a szerelmi sérelmekből adódó konfliktusok rázzák fel az alaphangulatot. A nyitóepizódban egy új lány költözik az apartmanba, aki az egyik régebben ott lakó fiú exé. Ahogy erre számítani lehet, a jelenlegi barátnő rögtön féltékeny lesz. Mind az alaptörténet, mind a színészi játék közhelyes és átlagos, így az egész olyan, mintha egy C-kategóriás szappanopera 542. epizódját nézném. A legjobban ta-

lán az zavarta a fülem, amikor a szereplők elhatározták, hogy partizni kezdenek a lakásukban, emiatt mindenki kötelező jelleggel felkiáltott, hogy „Buli van!”

Nem tudom elhinni, hogy erre van szüksége a mai huszonéves generációnak. Sejtésemet igazolja a port.hu-n található értékelés, amely kevesebb mint 2,5 pontra ítéli a produkciót a 10

pontos skálán. Ha ilyen lenne Budapest éjjel-nappal, rakéta-sebességgel menekülnék vidékre.

Sengel Tamás (9. évf.)

Éjjel-nappal Budapest (magyar filmsorozat,

RTL Klub,

hétköznaponként 20 óra körül)

„A felnőttek mindent ilyen hamar elfelejtenek?”

Könyvajánló

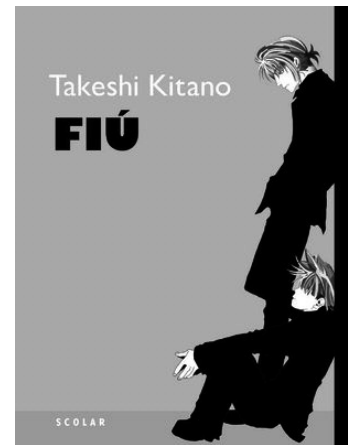
A *Fiú* című könyv az egyik kedvencem. Szeretem az íróját (Takeshi Kitano), a témáját (kamaszkor és Japán) valamint a hangulatát. Szerintem ez a könyv az, amit minden kamasznak olvasnia kéne.

A *Fiú* története érdekes, megmutatja, milyen a felnőtté válás – sok szempontból. Vannak benne vidámabb témájú részek, de vannak melankolikus fejezetek is. Az író magát is nagyon tisztetem és becsülöm, már csak a filmjei (mint például *A Szamuráj*) miatt is. A rendező/író hihetetlenül jól jeleníti meg, hogy milyen a mai, illetve a múltbeli Japán.

A könyv három rövidebb-hosszabb novellát tartalmaz, mindnek középpontjában egy-egy tinédzser áll – ki-ki a maga bajával, persze: válás, szerelem és versengés. Az első (*Bajnok ki-*

mono) egy fiúról szól (ami nem meglepő, ha a címet nézzük), aki az iskolai futóversenyre készül, és minden vágya az, hogy megnyerje. Sajnos a bátyja miatt, aki pontosan az ellentéte (jó tanuló, rossz sportoló), úgy néz ki, nem fogja megnyerni a versenyt. A történet szereplője még a fiú nagy ellensége, „tökfej” is, aki mindig nyer, ám most beteg. És hogy mindebből mi sül ki? Nos, az kiderül a novellából. A következő írás a *Csillagbölcső* címet viseli, és egy kisebb fiúról (Toshio) szól, akinek meghalt az apja, és aki az anyjával valamint bátyjával

él Oszakában. Az iskolában senki sem szereti, mindenki kistaszítja. Az egyetlen hobbija, vagyis mulatsága az életben az, hogy a csillagokat figyeli a bátyjával. Egyszer csak az özvegy anyjának új barátja lesz, és ennek hatására az elkeseredett fiúk (apjuk emlékét nem feledve, lásd a címben szereplő idézetet) elhatározzák, hogy ellopnak egy távcsövet, és megvizsgálják a Sirius testvércsillagát. A harmadik rész címe: *Okamesan*, melynek jelentése természetesen rejtély számomra. Ez a rész egy Ichiro nevű fiúról szól, aki egyedül megy tanulmányútra Kiotóba. Itt balhéba keveredik, a pénzt ellopják, és tanulmányi kirándulásról sincs szó, ugyanis szerel-

mes lesz egy lányba.

Ez persze 3 teljesen különálló történet, ám kissé szomorkás hangulatukkal és tinédzserproblémáikkal nagyon hasonlítanak egymásra. Mindenkinek csak ajánlani tudom a könyvet, de különösen az éppen serdülő tinédzsereknek.

Tóth Artúr (8. évf.)

Takeshi Kitano: *Fiú*
(*Scolar Kft.*, 2009, 140 o.)

Az önkényuralmi jelképek demagógiája - diákszemmel

Az önkényuralmi jelkép használata a magyar jog szerint bűncselekmény. Önkényuralmi jelkép alatt a horogkeresztet, az SS-jelvényt, a nyilaskeresztet, a sarló-kalapácsot és az ötágú vörös csillagot értjük. Egy kis történelem. Bő 20 éve került be Magyarországon a Büntető Törvénykönyvbe (BTK) az önkényuralmi jelképek használatának tilalma. Az Európai Unióban nincs egységes szabályozás ezekről a jelképekről és a megjelentetésük szabályozásáról – ezek eldöntése nemzeti hatáskörbe tartozik. Érhető módon Németországban sokkal nagyobb tilalom van a nemzetiszocialista jelképek, viselkedési formák, egyenruhák, eszmék használatára vonatkozóan.

Történt Magyarországon, hogy 2003-ban Vajnai Attila egy tüntetésen egy kartonpapírból készült ötágú vörös csillagot viselt a ruháján. A magyar bíróság bűnösnek mondta ki önkényuralmi jelkép használatáért. Vajnai fellebbezett, és az Európai Bíróság, mint a hatáskörébe nem tartozó ügyet, elutasította a kérelmét. Így a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága 2008-as ítéletében mondta ki, hogy Magyarország megsértette a szólásszabadság jogát, amikor eljárást indított Vajnai ellen. Ugyanígyen döntés született Fratanoló János ügyében is, 2011-ben. Ebből kiindulva az Alkot-

mánybíróság 2013. április 30-i hatállyal megsemmisítette az önkényuralmi jelképek tilalmára vonatkozó törvényt.

A döntés után megváltoztatták a BTK vonatkozó passzusát, és az új szabályozás már nem általános tiltást tesz, hanem azokat büntetné, aki a köznyugalom megzavarására alkalmas –különösen az önkényuralmi rendszerek áldozatainak emberi méltóságát, vagy kegyeleti jogát sértő – módon terjeszti, nagy nyilvánosság előtt használja vagy teszi közzé a horogkeresztet, az SS-jelvényt, a nyilaskeresztet, a sarló-kalapácsot és az ötágú vörös

csillagot illetve az ezeket ábrázoló jelképeket. Az új szabályozás, mely 2013. április 30-án lép hatályba, szűkíti a büntetendő magatartások körét, és ezzel a bíróságoknak sem ad tág teret az önkényes jogértelmezésre.

Jól van ez így? Szükség van egyáltalán ilyen szabályozásra? Mi van akkor, ha valaki a Führer arcmásával díszített pólóban kirándul? Adig nem büntethető, amíg valahol a ruháján vagy akár a Führer fényképén nincs SS-jelvény... esetleg ha a hátán Joszif Sztálin mosolyog ránk?

A napjainkban elharapózó kirekesztő gondolkodásnak és viselkedésnek mindenképpen valamiféle gátat szab a törvény. Csak bízhatunk abban, hogy nem lesz többé divat a diktatórikus rendszerekkel való azonosulást kifejező jelképek viselése, használata.

A horogkereszt, az SS-jelvény, a nyilaskereszt, a sarló-kalapács és az ötágú csillag mind önkényuralmi jelképek. De nagyon jól tudjuk, hogy ezeknek a diktatúráknak más jellegzetes megjelenési formái is vannak: egyenruhára vészesen emlékeztető, „parádés” jelmezek, karmozdulatok, militáris viselkedés-

mód, bakancscsattogtatás, elvtársozás. Mind-mind egy diktatúra jelképrendszere. De találkoztunk „tavaszköszöntő” motorosokkal az Adj gázt! szellemiségében, rendfenntartót játszó és a kisebbséget megfélemlítő fekete ruhás szervezett és erőszakos bandákkal, vallási közösségeket fenyegető, tanulatlan, a történelemmel tisztában nem lévő igazságosztókkal, az Andrassy út „szellemét és szigorúságát” visszasíró kommunistákkal.

Egyvalamit nem lehet betiltani. A TUDATLANSÁGOT! A történeteket történelemlétként kell megtanulni.

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)

illusztráció: egy 1995-ben felfedezett szvasztika, melyet 1937-ben készített egy német erdőmérnök
(forrás: Index)

Ha megáll az ész

Rég nem volt rá példa, hogy hazai fejlesztésű műveltségi vetélkedővel álljon elő valamelyik tévécsatorna. A Viasat3 most megtette ezt a lépést, kérdés, hogy mit sikerült kihoznia az Észbontókból. A szabályok szerint két különböző nemű és hobbijú vagy munkájú társaság versenyez egymással. Egy távolabbi, csak a monitorról látszó szobában pedig a csapat „tippalanyai” ülnek, akiknek különböző kérdéseket tesznek fel. A csoportnak ki kell találnia, tudják-e a választ, esetleg azt is, hogy mit mondanak pontosan.

Kevés feledékenyebb ember van nálam, így sikerült lecsúsznom a műsor első részéről. A csatorna szerencsére gondolt a hozzám hasonlókra, ennek köszönhetően visszanezhettem a kezdő epizódot a Viasat weboldalán.

A főcímezene felcsendülése

után a stúdiót és a műsorvezető, Kovács Áron bevonulóját nézve rögtön a Showder Klub jutott eszembe. Ezt valahogy nehezen tudtam összeegyeztetni a téma komolyságával, a show ugyanis alapvetően az előítéletekről szól. A küzdősportos fiúk és a röplabdás

lányok bemutatását követően bekapcsolódhattunk három huszonéves lány beszélgetésébe, amint éppen azt fejtegették: az első vagy a második világháború után járt-e először ember a Holdon. Nem igazán tartozom az összeesküvés-elmélet hívők közé, tehát elhiszem, hogy nem színészek járatják a bolondját velem, így viszont még sokkoltabb az, hogy elfogadták a kérdésben is szereplő 1949-es évszámot. Ugyanilyen magabiztossággal jelentették ki fiatal srácok, hogy a kurkuma tulajdonképpen egy nyakra mért halálos ütés, és a Trónok harca sorozatból próbálták meg megfejteni, ki is egy eunuch – si-

kertelenül. Mélységesen elítélem az előítéletes gondolkodást, de az Észbontókban igaznak bizonyultak a sztereotípiák.

A kevésbé izgalmas második fordulóban egymás szakterületéről kérdezték a csapatokat, azon azért meglepődtem, mennyire képbén van a rúd tánccal kapcsolatban egy ju jitsu harcos. Az összesítés végén a fiúcsapat nyert, ők lényegesen többször tippelték azt, hogy a szobában ülő lányok nem tudják majd a helyes választ. Érdekes stratégia, én azért nem ajánlanám, hogy a való életben is használjuk...

Sengel Tamás (9. évf.)

BKV fajhatározó

1. rész – A legelterjedtebb típusok

Minden hétköznap reggel több mint fél órán keresztül zötykölődök a zsúfolt 86-oson. Az újbudai végállomástól a Raktár utcáig bőven van időm megfigyelni a velem együtt utazókat, és felfedezni azok sokféleségét. Kutatásaimra támaszkodva nekikezdtém az utazóközönség rendszerezésének. Íme, itt van tanulmányaim első része!

Útmutató a budapesti tömegközlekedés egyedeinek meghatározására. Figyelem: megtalálhatóak köztük szelíd, ártalmatlan, de akár veszélyesebb példányok is. Általános tartozékuk a bérlet vagy a buszjegy, de vannak bliccelők is.

Kockák

Veszélyesség: ártalmatlanok, de azért óvakodj, nehogy megfertőzzenek!

Gyakoriság: manapság talán

már ez a legelterjedtebb faj a BKV járművein.

Jellemzői: Nekik teljesen mindegy, hogy állnak vagy ülnek, csak a kis kutyájukra koncentrálnak. Arcuk mimikájából könnyen megállapítható, hogy mennyire haladja meg képességüket az aktuális szint. Előfordulhat, hogy magukban beszélnek.

Könyvmolyok

Veszélyesség: Teljesen ártal-

matlanok, bár nem fegyvertelenek.

Gyakoriság: minden járaton legalább egy-két példány megtalálható, de számuk egyre csökken, a „kockák” veszik át a helyüket.

Jellemzői: Mindig valamilyen vaskos könyvbe mélyednek, nem nagyon foglalkoztatja őket, hogy mi történik körülötük. Csak néha pillantanak fel az olvasmányaikból, akkor is csak azért, hogy megnézzék, hogy merre jár velük a busz.

Csacsogó pletykafészek

Veszélyesség: közepes

Gyakoriság: egy zsúfolt 86-oson legalább egy egyed fordul elő.

Jellemzői: télen kötött, nyáron horgolt sapkát vagy kalapot hordanak, gyakori tartozékuk még a kerek, maguk után húzható szatyor. Bárkivel képe-

sek bármiről szóba elegendni.

(A határozó folyamatos szerkesztés alatt áll. A kiegészítéseket szívesen fogadom, várom a szerkesztőségbe. Ne felejtsetek: a felbukkanó különleges példányok megörökítése a tudományt szolgálja!)

Bödey Julcsi (8. évf.)